

Mèxic D.F. 3 de setembre del 1952

Estimats pares: ja vaig escriure al Joan i suposo que deu haver rebut la carta. Desitjo amb tota l'ànima regularitzar la correspondència amb ell. Em fa una il·lusió indescriptible tenir un fill tan gran.

L'impressor ens retarda innecessàriament l'aparició de "Pont blau". La composició en català, per falta de linotipistes coneixedors, els dóna molta feina i els tiratges petits els fan mandra i no troben mai el moment de posar-s'hi. I això que els amos de la impremta són catalans i molt identificats amb nosaltres. No sé per quin motiu, l'anunci de l'aparició de la revista ha suscitat un particular interès; en Triadú, en nom del grup que representa, va prometre'm col·laboració d'ell i dels seus amics, tot i recomanant-me (en una extensa carta) que fóssim exigents en la qualitat dels treballs publicats o, millor dit, a publicar. Vaig contestar-li que anhelàvem la qualitat, més com a desig que com a exigència, perquè en el medi en el qual ens movem, per dir-ho d'una manera ^{poc} literària i ~~pas~~ pintoresca "no es pot matar tot el que és gras". Així que es comença una empresa d'aquesta mena, sorgeixen una quantitat de compromisos que ^{modifiquen} ~~canvien~~ ~~metten~~ tots els propòsits formulats "a priori".

XX Mare: faré fotografies dels nens i, si Déu vol, n'inclouré alguna en la pròxima carta. Cada dia ens fan més gràcia i ens els estimem més. La petita és una delícia, més entremaliada, encara, que els dos ~~més~~ grans a la seva edat; ~~els~~ té un caràcter alegre i ja de bon matí es lleva posant en enrenou tota la casa. La Glòria, que durant el primer temps estava una mica engelosida de la Teresa, ja ha superat aquesta situació una mica penosa i ara se l'estima molt. L'altre dia, mentre el Raimon era a l'escola, la Rosa i la Glòria van anar al centre a comprar i la Teresa es va quedar a casa de l'Arcadi (ja saben que vivim front per front). Doncs bé:

en retornar a casa i veure que no hi havia la petita, la Glòria es va entristir tant que vàrem haver d'anar-la a buscar de seguida. Quan es van tornar a veure, es van fer petons i abraçades com si acabéssin de sortir d'una llarga separació. El Raimon també s'estima molt a les seves germanes i com que és el gran i va a l'escola, es veu revestit d'un gran prestigi als ulls de les petites. Jo, que m'oposava a que el Raimon anés tan aviat a l'escola, ara he de donar la raó a la mare i a la Rosa, perquè el nen ha millorat de caràcter i aprèn una colla de coses. A mi em semblava que tan petits no podien fer res més que passar el temps fora de casa, sense cap profit. Sempre hi ha motius per anar enriquant l'experiència!...

Què ha passat amb les transparències, pare? Definitivament no li serveixen les de 35 mm.? La prova que em va enviar ja temps, em va semblar molt satisfactòria. Si li nteressessin reproduccions (transparències) de coses publicades en revistes americanes, per a disfressar-les després, jo les hi podria fer en 6x6 cm. i 6x9 cm. Els rodets de 6 exposicions 6x9, amb el revelat inclòs, valen 18,75 pesos mexicans. No se si això ofereix algun interès per vostès... És clar que ja suposo que, en aquest cas, els deu ésser més pràctic recórrer directament a la revista, sense necessitat d'obtenir transparències.

No han vist la senyora Vidal, encara? Fa pocs dies vam tenir el seu marit a sopar a casa; és molt trempat i molt de la nostra corda.

Crec que la nostra darrera carta ha desfet qualsevol mala interpretació entre nosaltres, motivada només per l'excés d'aprensions de la mare. Comprovo que com sempre, mare, té tendència a preocupar-se massa per les coses. La Rosa l'estima moltíssim i la seva gran il·lusió seria poguer tenir-la aprop. Bé. M'he acabat el paper. Rebin tot l'amor del seu

Pere